

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ.

Τήν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου, 24^{ης} Ἰουλίου /6^{ης} Αὐγούστου 2016, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ.κ θεόφιλος ἤρξατο τῆς ἡδὴ ἀνακοινωθείσης ἐπισκέψεως Αὐτοῦ εἰς Ἅγιον Ὅρος.

Εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, ὁ Μακαριώτατος συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου, τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου Δαμιανοῦ, τοῦ Ἱεροδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Θεοδώρου Γιάγκου.

Εἰς λίαν πρωϊνὴν ὥραν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας, ὁ Μακαριώτατος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ξενοδοχείου τῆς παραμονῆς Αὐτοῦ πρὸς Οὐρανούπολιν.

Ἀπὸ Οὐρανούπολιν ἀνεχώρησε μέ πλοιάριον τὴν 9.30 π.μ. ὥραν καί ἔφθασεν εἰς τὸ λιμάνι τῆς Δάφνης τὴν 10.30 π.μ. ὥραν, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ξηροποτάμου π. Παύλου καί Σίμωνος Πέτρας π. Ἱερωνύμου.

Ἀπὸ τῆς Δάφνης ἀνεχώρησε ὁ Μακαριώτατος διὰ Καρυάς καί φθάσας εἰς αὐτάς, ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν τεσσάρων ἐκπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας καί ἐν συνεχείᾳ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὑφ' ὅλων τῶν ἐκπροσώπων τῶν εἴκοσι Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ τούτου, ὁ Μακαριώτατος ἐνεδύθη μανδύαν καί προσεκύνησε τὸ Εὐαγγέλιον καί λαβὼν τὸν σταυρόν εἰσώδευσεν, ἐν ᾧ οἱ ψάλλται τῆς Μονῆς Βατοπεδίου καί Σίμωνος Πέτρας ἔψαλλον τὸ «Ἄξιόν Ἔστιν».

Προσκυνήσας ὁ Μακαριώτατος τὴν Ἱεράν Εἰκόνα τοῦ Ἄξιον Ἔστιν τῆς Θεοτόκου καί εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα, προεξῆρξε τῆς Δοξολογίας, πρὸ τῆς ὁποίας ἐψάλησαν τὰ τροπάρια: «Ὡς τῇ Γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας», «Τοῦς τοῦ Ἄθω Πατέρας...», «Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων», «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ» καί οἱ στίχοι τῆς Δοξολογίας.

Εὐθύς ἀμέσως προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον ὁ Πρῶτος τῆς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκπρόσωπος τῆς Μονῆς Βατοπαιδίου π. Βαρνάβας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

1. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΠΙΣΤΑΤΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑ ΒΑΤΟΠΕΔΙΝΟΥ

Εἰς ταύτην ἀντεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως Αὐτοῦ:

Σεβάσμιοι καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

καί πατέρες τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας,

ἐκπρόσωποι τῶν ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους,

Ἡ πανσθενουργός δύναμις τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν ἐνίσχυσεν ἡμᾶς εἰς τήν πραγματοποίησιν τῆς πρώτης ἐπισκέψεως ἡμῶν ταύτης ὡς Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καί ἡγουμένου τῆς Γεραῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, τῇ εὐγενεῖ προσκλήσει τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τῆς Ἀγίας Ἄννης, ἐγκριθείσῃ ὑπό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὥστε νά ἀπολαμβάνωμεν κατά τήν εὐλογημένην στιγμήν ταύτην τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγαλλιάσεως τῆς κοινωνίας μετὰ πάντων τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν, τῶν σεβασμίων ἐκπροσώπων τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί τῆς προσγιγνομένης ἡμῖν τιμῆς ὑπό τῆς Συνάξεως ταύτης ἐν τῷ ἱστορικῷ Πρωτάτῳ.

Ἡμεῖς, προερχόμενοι ἐκ τῆς πόλεως τῆς Ἀγίας Ἱερουσαλήμ, τῆς ἑδρας τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου, μεταφέρομεν εἰς ὑμᾶς κατά τήν εὐλογημένην στιγμήν ταύτην τήν λειτουργικήν καί ποιμαντικήν ἡμῶν ἐμπειρίαν εἰς τά πανάγια Προσκυνήματα, τά ὁποῖα ἡυλόγηθησαν ὑπό τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ὧσιν τό φυσικόν ὀστράκινον κέλυσος τῆς κατά σάρκα ἐπὶ γῆς εὐεργετικῆς καί σωστικῆς παρουσίας τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ταῦτά εἰσι οἱ σιωπηροί μέν, ἀψευδεῖς δέ μάρτυρες τοῦ γεγονότος ὅτι «ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ὥφθη ἀνθρώποις καί αὐτοῖς συνανεστράφη».

Τό ὑπερφυές καί ἀκατάληπτον τοῦτο γεγονός ἔλαβε χώραν ἐν χρόνῳ καί τόπῳ, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου καί εἰς τήν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τῶν προφητῶν. Εἰς Ναζαρέτ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου ὁ Ἀσώματος ἐσωματώθη. Εἰς τό θεοδέγμον Σπήλαιον κατά σάρκα ἐκ τῆς ἀειπαρθένου ἐτέχθη. Ἐν Τριαδικῇ θεοφανείᾳ εἰς Ἰορδάνην ἐβαπτίσθη. Ἐπὶ τοῦ θαβωρίου Ὁρους τό φῶς τοῦ προσώπου Αὐτοῦ τό ἄκτιστον καί ἄσχετον εἰς τούς προκρίτους μαθητάς ἐφάνέρωσε. Ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ διὰ τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν καί τήν σωτηρίαν ἡμῶν ἐσταυρώθη. Ἐκ τοῦ κενοῦ μνημείου τριήμερος ἐκ νεκρῶν ἀνέστη. Εἰς οὐρανοῦς ἐκ τοῦ Ὁρους τῶν Ἑλαιῶν ἐνδόξως ἀνελήφθη καί τό Πνεῦμα Αὐτοῦ τό Ἅγιον εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἀγίας Σιών παρά τοῦ Πατρὸς ἀπέστειλε.

Τό ἔργον Αὐτοῦ τό εὐεργετικόν καί σωτηριῶδες ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἰς τήν Γῆν ταύτην τήν Ἁγίαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐσυνέχισε. Τῇ βοηθείᾳ καί προστασίᾳ μεγάλων αὐτοκρατόρων, ὡς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καί τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀγίας Ἑλένης, θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, Ἰουστινιανοῦ καί ἄλλων, ὠκοδομήθη κατ' ἀρχάς τό πανορθόδοξον καί παγχριστιανικόν προσκύνημα, τό σέμνωμα τῆς πίστεως ἡμῶν, ὁ Ναός τῆς Ἀναστάσεως καί ἡ Βασιλική τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ καί ἐν συνεχείᾳ αἱ Μοναί, Κοινόβια καί Λαῦραι, Ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοτζεβιτῶν καί πολυάριθμοι ἄλλαι.

Εἰς τά προσκυνήματα ταῦτα, εἰς τόν πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, τήν Βασιλικήν τῆς Βηθλεέμ καί εἰς τὰς Μονάς τῆς ἐρήμου, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἕως τῆς σήμερον δίδει ἀναμέσον ἑτεροδόξων καί ἀλλοδόξων τήν μαρτυρίαν αὐτῆς, τῆς ἐν τῇ μιᾷ ὑποστάσει τοῦ Χριστοῦ συνεργίας τῶν δύο φύσεων Αὐτοῦ, θείας καί ἀνθρωπίνης, συμφώνως πρὸς τό Χριστολογικόν δόγμα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκιδόνος, ἡ ὁποία καί τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων εἰς Πατριαρχεῖον ἀνύψωσεν.

Ἐκ τῆς γῆς ταύτης τῆς Ἀγίας μετὰ τοιαύτης παρακαταθήκης, ἀφίχθημεν σήμερον εἰς μίαν ἄλλην γῆν ἁγίαν, τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, τοῦ ἁγιασθέντος ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτοῦ ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, «οὗτινος τὴν ἐν σαρκί ζωὴν κατεπλάγησαν ἀγγέλων τάγματα, πῶς μετὰ σώματος θνητοῦ πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς ἐχώρησε καὶ κατετραυματίσε τῶν δαιμόνων τὰ τάγματα» καὶ ὑπὸ τῶν διαδεξαμένων αὐτῶν ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, ἀσκητῶν καὶ ὁσίων, δοχείων ἀρετῆς, ἐργατῶν τῆς προσευχῆς καὶ δὴ τῆς μονολογίστου νοερᾶς, θεωρῶν τοῦ ἀκτίστου φωτός, τῶν πολυαρίθμων «ἱερῶς ἡσυχάζοντων», ὧν προστάτης, ἐκλήθη καὶ ἀνεδείχθη ὁ Μέγας Πατὴρ καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης.

Τοιαύτην καὶ τοσαύτην παρακαταθήκην καὶ παράδοσιν ἔχοντες, ὑπερδισχιλιετῇ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ὑπερχιλιετῇ δέ ἡ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Μοναστική Κοινότης, δεῦτε, ἐκ τῆς εὐλογημένης ταύτης συναντήσεως, ὅπως ἀνανεώσωμεν καὶ συσφίξωμεν καὶ πάλιν τοὺς ἀνέκαθεν ὑπάρξαντας πνευματικούς δεσμούς μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὥστε Ἀγιορεῖται Πατέρες νὰ πληροφορῶνται περὶ τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου αὐτοῦ, ἐρχόμενοι διὰ κανονικῆς εὐλογίας καὶ παραμένοντες εἰς αὐτὸ ἐπὶ τι διάστημα, Ἀγιοταφῖται δέ Πατέρες ἐπισκέπτονται τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ διδάσκονται ἐκ τοῦ Κοινοβιακοῦ καὶ ἀσκητικοῦ τρόπου ζωῆς τῶν Ἀγιορειτῶν καὶ οὕτω ἀυξάνη ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἡμῶν καὶ ἡ ἐμπειρία ἡμῶν ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ μοναχικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ διακονίᾳ καί, συμπληρούμενοι ὡς ἀλλήλων μέλη, ἀναδεικνυόμεθα συνεργοὶ θεοῦ πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καὶ δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνητοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ. Γένοιτο.

Ἐπὶ τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ ἡ Ἱερά Κοινότης ἐπέδωκεν εἰς τὸν Μακαριώτατον ἀντίγραφον τῆς εἰκόνης τοῦ «Ἄξιόν Ἔστιν» καὶ ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωκεν εἰκόνα τῆς Παναγίας Ἱεροσολυμιτίσεως.

Ἐν συνεχείᾳ ἄνω εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας τῆς Μονῆς προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Σταυρονικῆτα Ἱερομόναχος Ναθανάηλ ὡς ἔπεται:

2. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΜΟΝ ΙΒΗΡΩΝ

ὁ δέ Μακαριώτατος ἀντεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Πανοσιολογιώτατε ἅγιε Πρωτεπιστάτα, Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ λοιποὶ ἀντιπρόσωποι τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας, Ἐξοχώτατε κ. Πολιτικὴ Διοικητὰ, Ὀσιώτατοι μοναχοὶ καὶ λοιποὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ προφητὰναξ Δαβίδ, αὐτὴ ἡ ἀδιάπτωτος λύρα τοῦ Πνεύματος καὶ τὸ πάγχρυσον στόμα τοῦ ὑψιπέτου ψαλμωδοῦ, ἐξαίρει κατ' ἐπανάληψιν τὰ ὄρη τῆς Παλαιστίνης, προσδίδων εἰς αὐτὰ εἴτε φυσικὸν εἴτε μεταφυσικὸν χαρακτῆρα. Ἐνδεικτικῶς λέγει ὅτι «τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοὶ» (148.9) συμμετέχουν μετὰ πάντων τῶν κτισμάτων εἰς τὴν ἀέναον δοξολογίαν τοῦ θεοῦ. «Τὰ ὄρη ἀγαλλιᾶσονται» (97.8) μετὰ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ τῆς Δικαιοσύνης, ἀναπέμποντα «τὸ καινὸν ᾄσμα» (97.1). «Ὁ Κύριος ὑψοῦται καὶ προσκυνεῖται εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ» (98.9). Ἀπὸ προσώπου τῆς μεγαλοπρεπείας Κυρίου «τὰ ὄρη ὡσεὶ κηρὸς ἐτάκησαν» (96.5). «Τὸ ὄρος ὃ εὐδόκησεν ὁ θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ» (67.16) «καὶ ὃ ἡτοίμασεν ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ» (64.6) εἶναι «πῖον καὶ τετυρωμένον» (67.15). Ὁ Κύριος «φωτίζει θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων», διὸ καὶ «οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον» καθίστανται ἰσχυροὶ «ὡς ὄρος Σιών» (124.1), οὗτοι

«ἐοίκασιν ὄρει τῷ ἁγίῳ» (Ἀναβαθμοί). Τὰ ἱερὰ ὄρη, συνελόντι εἰπεῖν, εἶναι τόποι ἁγιάσματος Κυρίου καὶ θεοφανειῶν.

Προσερχόμενοι ὡς προσκυνηταὶ ἐκ τοῦ ὄρους «ὃ ἠγάπησεν ὁ Κύριος τῆς Δόξης» (77.68), ἥτοι ἐκ τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, διαλογιζόμεθα ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν μετὰ τοῦ Ψαλμδοῦ, «Τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ;» (14.1) καὶ «Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος Κυρίου;» (23.3), εἰ μὴ μόνον «ὁ ἄθῳος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ» (23.4), διὸ καὶ αἵρομεν ἱκετευτικῶς καὶ χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, «εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἤξει ἡ βοήθεια ἡμῶν» (120.1), μεταφέροντες πρὸς Ὑμᾶς, σεβάσμιοι Πατέρες, οἵτινες «ἐμεταναστεύσατε ἐπὶ τὰ ὄρη ὡς στρουθία» (10.2), «τὴν δρόσον Ἀερμῶν τὴν καταβαίνουσαν ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών» (132.3), ἥτοι τὴν χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου καὶ ἐπιδαψιλεύομεν ἐφ' Ὑμᾶς τὰς ἐγκαρδίους Πατριαρχικὰς ἡμῶν εὐχάς.

Ἡ «εὐδοκία Κυρίου» «ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς ὄρος ἅγιον αὐτοῦ» (42.3), διὰ νὰ συνευφρανθῶμεν μεθ' Ὑμῶν, συμπανηγυρίζοντες τὴν μνήμην τῆς θεοπρομήτορος Ἄννης, ἥτις κατηξιώθη θαυμαστῶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου, εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, νὰ φέρῃ εἰς τὰ σπλάγχνα αὐτῆς τὴν Κυρίαν θεοτόκον, ἥτις ἠγάπησεν καὶ ἡρετίσατο τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον, τὸν καθαγιασθέντα διὰ τῶν θαυμαστῶν παλαισμάτων τῶν οἰκητόρων αὐτοῦ.

Πρώτη ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ συνέδεσεν ἀρρήκτως τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας καὶ κατέστησεν αἰώνιον καὶ πνευματικὸν τὸν δεσμὸν αὐτόν. Τοῦτον τὸν δεσμόν, κατὰ τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας, ἐπιβεβαίωσαν καὶ ἐξέφρασαν ποικιλοτρόπως Ἱεροσολυμίται καὶ Ἀγιορεῖται μοναχοί, συστοιχοῦντες εἰς τὴν κοινὴν ἀσκητικὴν παράδοσιν αὐτῶν. Αἱ οἰκουμενικαὶ ἀσκητικαὶ μορφαὶ τῆς Ἀγίας Γῆς, αἵτινες ἐξήνθησαν διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτῶν τὴν πρὶν ἔρημον γῆν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ἄγονον ἄρουραν, ὡς οἱ ἅγιοι Εὐθύμιος, Θεοδόσιος, Σάβας καὶ ἡ τεραστία πληθὺς τῶν ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων μοναχῶν συνιστοῦν τὰ αἰώνια πρότυπα καὶ διὰ τοὺς Ἀγιορεῖτας Πατέρας. Αἱ συνεχεῖς μεταναστεύσεις μοναχῶν μεταξὺ τῶν δύο τούτων πνευματικῶν κέντρων παγκοσμίου ἀκτινοβολίας, αἱ ἱερὰ ἀποδημίαι καὶ ὑπεράνω ὅλων ἡ ἀνυπέρβλητος συμβολὴ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἡγιασμένων καὶ πνευματικῶν τούτων τόπων εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ὁρθόδοξου λατρείας καὶ εἰς τὴν διατύπωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, διαλάμπουσαι διὰ τῶν αἰώνων εἰς ὅλον τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον, ἐσμίκρυναν τὰς ἀποστάσεις καὶ συνήνωσαν πνεύματα καὶ καρδίας τῶν Ἀγιορεϊτῶν καὶ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν. Ἡ οἰκειότης ἐκαλλιεργεῖτο ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ταῖς ὑπερεχούσαις πάντα νοῦν. Ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ, οἱ Ἀγιοσαβαῖται Πατέρες συνέβαλον καθοριστικῶς εἰς τὴν σύνταξιν τῶν λειτουργικῶν βιβλίων, ὡς τῆς Ὁκτωήχου, τοῦ Τριωδίου, τῶν Μηναίων καὶ ἄλλων, ἐνῷ κατέγραψαν μετὰ πιστότητος τὴν τάξιν τῆς λατρείας εἰς τὸν λεγόμενον «Ἀγιοπολίτην», ἥτοι τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν Τυπικόν. Ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει, οἱ ἐδῶ Πατέρες ἐνεπλούτισαν περαιτέρω τὴν λατρείαν, προσθέτοντες πολλὰς νέας ἀκολουθίας, ἐνῷ ἡρμήνευσαν αὐτὴν διὰ πολυτίμων θεολογικῶν συγγραφῶν, ὡς ἐκεῖναι τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου, ἀπὸ δὲ τοῦ 11ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν, οἱ Ἀγιορεῖται ἐπανεσυνέδεσαν τὴν στουδιτικὴν λειτουργικὴν τάξιν μετὰ τῆς ἱεροσολυμιτικῆς, συνθέτοντες οὕτω πῶς τὴν Νεοσαβαϊτικὴν, ἥτις περιλάμπει ἔκτοτε εἰς τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον.

Ταῦτα ὑπομιμνήσκοντες, καυχόμενοι ἐν Κυρίῳ διὰ τὴν συμβολὴν καὶ σύμπραξιν τῶν πρὸ ἡμῶν Πατέρων, ἀναλογιζόμεθα ἐν ταύτῳ καὶ διὰ τὴν εὐθύνην ἡμῶν διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας, εἰς μίαν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν

ἐπικυριαρχεῖ παγκοσμίως ἡ ἐκκοσμίκευσις καὶ ἡ πνευματικὴ ἀδιαφορία, προσβάλλουσαι τὰς πατρίους ἡμῶν παραδόσεις καὶ ἀποπροσανατολίζουσαι τὸν λαὸν τοῦ θεοῦ. Αἱ προκλήσεις εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ὁ κλύδων μέγας, διασαλεύων τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν λαῶν, ἀλλὰ πρωτίστως καταλύων τὰς θεοδιδάκτους παραδόσεις τῆς πίστεως ἡμῶν. Πολλάκις εὕρισκόμεθα ἐνώπιον λαοῦ στερουμένου ἐλπίδος, διακειμένου ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν ἢ καὶ ὑπ' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς «τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου», διὸ καὶ θλίβεται ἡ ψυχὴ ἡμῶν. Οὕτως εἶναι πλέον ἐπιβεβλημένον ἐν νέον «κτητορικὸν ἔργον», ὅπως ἀποκαλεῖτε αὐτὸ Ὑμεῖς οἱ Ἀγιορεῖται, οὐχὶ διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀψύχων οἴκων ἀλλὰ ἐμψύχων εἰκόνων τοῦ θεοῦ. Ὁφείλομεν ὅλοι νὰ ἐργασθῶμεν ἐκτενῶς «εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου», ἐν ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν συντόνοις θεοφιλοῦς ἔργοις, ἔχοντες τὸ ποιμαντικὸν φρόνημα, καθὼς ἐπιτάσσει ἡ Ἐκκλησία. Ὁφείλομεν, πάσῃ δυνάμει, νὰ ἐπιστηρίξωμεν τὸν δοκιμαζόμενον λαὸν τοῦ θεοῦ, τὸν εὕρισκόμενον «ἐν θλίψεσιν καὶ περιστάσεσι πολλαῖς», προσέτι δὲ νὰ μαρτυρήσωμεν ὅση δύναμις εἰς τὴν οἰκουμένην τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ θεολογίας.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπως καὶ οἱ Ἅγιοι Τόποι, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ προσελκύουν συνεχῶς χιλιάδας προσκυνητῶν, Ὁρθοδόξους καὶ μὴ, βαθύτατα ἀφοσιωμένους εἰς τὸν θεὸν ἢ μὲ χλιαρὴν πίστιν, νέους καὶ γέροντες, ὅλοι αὐτοὶ ἐναποθέτουν, κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικότητος ἐκάστου, τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τὸν θεόν, ἀναμένοντες ἀφ' ἡμῶν τὸν λόγον τῆς οἰκοδομῆς καὶ τῆς παρηγορίας.

Ἡμεῖς φυλάττομεν ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν χρόνου δύο χιλιετιῶν, τὰ Πανάγια Προσκυνήματα. Ὑμεῖς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει, κατὰ τὴν ὑπερχιλιετῇ ἱστορίαν αὐτοῦ, περιφρουρεῖτε τὰ μοναχικὰ πολίσματα. Οἱ Πατέρες ἀμφοτέρων τῶν Ἱερῶν Τόπων ἔζησαν περιόδους ἀκμῆς καὶ παρακμῆς, ὅμως πάντοτε μεθ' ὑψηλοῦ αἰσθήματος εὐθύνης. Τοῦτο ὀφείλομεν νὰ συνεχίσωμεν νὰ πράττωμεν, συστοιχοῦντες πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα καὶ ἀποφεύγοντες τὴν αὐτοάνοσον ἐσωστρέφειαν, ἥτις συνήθως προκαλεῖ ἀνωφελεῖς ἔριδας καὶ μάχας. Ἡ εὐθύνη ἡμῶν εἶναι νὰ μεταδίδωμεν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ταῦτα λέγομεν, ἀπευθυνόμενοι πρὸς Ὑμᾶς, τοὺς προσφιλεῖς καὶ σεβασμίους οἰκήτορες τοῦ Ἄθωνος, μετὰ πατρικῆς ἀγάπης καὶ εὐχόμενοι ὅπως ὁ Κύριος τῆς Δόξης χαρίζηται Ὑμῖν τὰς οὐρανίους δωρεάς, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναγίας Μητρὸς Αὐτοῦ καὶ τῆς θεοπρομήτορος Ἄννης.

Ἅγιον Ὅρος, 25 Ἰουλίου ,βις'

Ἀπὸ τὰς Καρυάς ὁ Μακαριώτατος ἦλθε καὶ πάλιν εἰς Δάφνην περί τὴν 14.00 μ.μ. ὥραν, ὅθεν καὶ ἐπιβάς πλοιαρίου ἀνεχώρησεν διὰ τὸν τελικὸν προορισμὸν τῆς ἐπισκέψεως Αὐτοῦ, ἥτοι τὴν Ἱεράν Σκῆτην τῆς Ἀγίας Ἄννης. Φθάσας ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀγίας Ἄννης ἐγένετο δεκτὸς ἐνθέρμως ὑπὸ τοῦ προσκαλέσαντος Αὐτόν Δικαίου τῆς Σκῆτης τῆς Ἀγίας Ἄννης Ἱερομονάχου Ἰωάννου καὶ ἡγουμένου τοῦ κελλίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν συνοδῶν αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ λιμένος ὁ Μακαριώτατος ἀνῆλθεν εἰς τὸ Κυριακὸν τῆς Σκῆτης δι' ἀνάπαυσιν.

Μετά τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἐσπέραν ὁ Μακαριώτατος κατῆλθεν εἰς τὸ Καθολικὸν τῆς Σκῆτης τῆς Ἀγίας Ἄννης. Ἐνταῦθα ἐκαλωσώρισεν τὸν Μακαριώτατον ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας Ἱερομόναχος Πρόδρομος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

3. ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

καί ὁ Μακαριώτατος ἀντεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί, (ἀναρτηθῆσεται προσεχῶς).

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Μακαριώτατος ἐνδυθεὶς μανδύαν ἤρξατο προεξάρχειν τῆς ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας τῆς ἐορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Ἄννης διὰ θείας Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδης κ. Δημητρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου, Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς Κωνσταντινούπολιν καί πλειάδος Ἱερομονάχων Ἀγιορειτῶν καί τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀγιοταφίτου Ἐξάρχου ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Δαμιανοῦ, ψαλλόντων τῶν χορωδιῶν τῶν μοναχῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν Βατοπεδίου καί Σίμωνος Πέτρας καί μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν Ἀγιορειτῶν καί μή καί ἐκ προσκυνητῶν ἐλθόντων ἐκ τοῦ κόσμου πεντακοσίων περίπου.

Ἡ θεία Λειτουργία ἦτο ὄντως μία κοινωνία οὐρανοῦ καί γῆς, κάθοδος τοῦ οὐρανοῦ εἰς τήν γῆν καί ἀνοδος τῆς γῆς εἰς τόν οὐρανόν, ἀνοδος τοῦ ἐκκλησιάσματος εἰς τήν χώραν τῆς βασιλείας, τῆς ἐλθούσης εἰς τήν γῆν διὰ τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος, Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρόντος εἰς τήν ἀναίμακτον θυσίαν τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος Αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο συνετέλεσε τά μέγιστα ἡ ψαλτική τῶν χορωδιῶν Βατοπεδίου καί Σίμωνος Πέτρας ψαλλουσῶν ἐκ καρδίας εἰς ὕφος καί ἦθος ἀκραιφνές μουσικόν Βυζαντινόν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη τράπεζα μετ' ἐδεσμάτων ἰχθύων τῆς Ἀγιορειτικῆς θαλάσσης.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ταύτης ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον, ὁ δέ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί, ὡς ἔπεται:

Ὀσιώτατε Ἱερομόναχε π. Ἰωάννη,

Δικαῖε τῆς Σκήτης τῆς Ἀγίας Ἄννης,

Ἀγαπητοί Γέροντες μετά τῶν Συνοδευτῶν ὑμῶν,

Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐπί τῇ ἐορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης χαίρει σήμερον καί ἀγάλλεται ὅλη ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πολλῶ δέ μᾶλλον χαίρει καί ἀγάλλεται ἡ Ἱερά Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἄννης, ἡ φέρουσα τό ὄνομα αὐτῆς καί ἡμεῖς οἱ ἀξιωθέντες νά συνεορτάζωμεν ἐν αὐτῇ, τῇ εὐγενεῖ προσκλήσει τοῦ Δικαίου αὐτῆς, εὐλογηθεῖσῃ ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

Ἐπί τῇ ἀγομένῃ ἐορτῇ ταύτῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Ἄννης, ἡ Ἐκκλησία φέρει εἰς τήν μνήμην αὐτῆς τό ἅγιον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Ἄννης, τήν ὁσίαν βιοτήν αὐτῆς καί τό ἔργον, τό ὁποῖον ἐπετέλεσεν δι' αὐτῆς ὁ θεός διὰ τήν ἀνθρωπότητα ὅλην.

Φέρει δηλονότι ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν μνήμην αὐτῆς ὅτι, στεῖρα οὖσα ἡ Ἀγία Ἄννα, οὐκ ἀπελπίσθη οὔτε καί ἔπαυσε νά πρεσβεύῃ εἰς τόν θεόν μετά τοῦ συζύγου αὐτῆς

Θεοπάτορος Ἰωακείμ, εἴτε ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, σωζομένῳ εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς καί τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Γεθσημανῆς, εἴτε ἐν τῷ παραδείσῳ, τῷ κήπῳ δηλαδή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοτζεβᾶ, ἐν ᾗ καί παρεκκλήσιον, ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἄχρι τῆς σήμερον ὑπάρχει.

Εἰς τὴν βαθεῖαν πίστιν τῆς Ἀγίας Ἄννης ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεγάλη δωρεά. Ἐδόθη αὐτῇ καρπὸς κοιλίας, οὐχὶ κοινὸς βροτός, ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ἀειπάρθενος Μαρία, ἡ ἐπονομασθεῖσα Θεοτόκος, διότι ἐξ αὐτῆς ἀργότερον ἐγεννήθη κατὰ σάρκα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ὑμνογράφος εἰς τὸ Συναξαριακὸν ἐπίγραμμα αὐτοῦ χαρακτηρίζει αὐτὴν πρώτην μητέρα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἄχρις οὗ ἡ κόρη αὐτῆς Μαρία γεννᾷ τὸν Χριστόν. Τότε ἡ κόρη αὐτῆς φέρει τὰ πρωτεῖα τῆς μητρότητος, ἐνῷ ἐκείνη φέρει τὰ δευτερεῖα.

Διὰ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἀγίας Ἄννης δι' ἡμᾶς, αἰνοῦμεν Αὐτόν καί δοξολογοῦμεν. Εὐχαριστοῦμεν δέ ὑμᾶς ὁσιώτατε π. Ἰωάννη, τὴν τιμίαν Συνοδείαν ὑμῶν καί πάντας τοὺς ἡγουμένους τῶν κελλίων τῆς Σκῆτης τῆς Ἀγίας Ἄννης διὰ τὴν πνευματικὴν πανδαισίαν καί εὐφροσύνην τῆς ἀγρυπνίας καί τὴν ὑλικὴν ταύτην τράπεζαν καί προσευχόμεθα ἀπὸ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, ὅπως ἐνισχύῃ τοὺς μοναχοὺς τῆς Ἀγίας Ἄννης καί ὅλης τῆς Ἀγιωνύμου Πολιτείας εἰς τὸν ἀσκητικὸν ὑμῶν ἀγῶνα, παρακαλοῦμεν δέ ὑμᾶς διὰ τὰς προσευχὰς ὑμῶν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα μαρτυρῶμεν τὴν Ὁρθόδοξον μαρτυρίαν εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους καί ἀποτελειώσωμεν τὸ ἀρξάμενον ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου πρὸς δόξαν Θεοῦ καί ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους τῶν Ὁρθοδόξων Ρωμαίων.

Μετά τὴν τράπεζαν ἤρχισεν ἡ Κάθοδος, μετὰ ταύτην δέ ἡ ἐπιβίβασις εἰς πλοῖαριον καί ἡ διὰ πλοιαρίου εἰς Οὐρανούπολιν, ἐξ ἧς ὀδικῶς ἦλθεν ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς διαμονῆς Αὐτοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, εὐχαριστῶν τὸν Θεόν, ὅστις ἐνίσχυσεν Αὐτόν νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ, ὅπου ἐζήτησε τὰς προσευχὰς τῆς Ἀγίας Θεοπρομήτορος Ἄννης διὰ ἐνίσχυσιν τοῦ Πατριαρχικοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου εἰς Ἱεροσόλυμα καί τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Ἁγίου Τάφου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

